NA PRECHÁDZKU S ODPADOM.

Poďme sa prejsť. Výjdime von a hneď sme narazili na problém, ktorý netrvalo dlho nájsť. Odpad však nie je dar od prírody, je to zanevďačenie sa nás voči nej. Mnoho z nás každodenne prechádza okolo odpadu, ktorý však neodprace. Prečo ja, keď to nie je môj odpad ? Strašné. Vo svete sa pýšime horami, jedlom, no každý návštevník si zapamätá aj to, čo nepredpokladal.

Jednho dňa som pre vznik fotografie vybrala k neďalekémmu panelovému bloku od môjho domu. Povedala som si, že tu strávim pár minút, aby som zístila správanie ľúdí, žijúcich v tomto okolí voči odpadu. Prvých 5 minút sa nič nedialo, no o chvíľu prišla partia malých detí, ktoré mohli mať tak okolo 10-11 rokov. So sebou si zobrali nejaké flaše a plechovky, kde mali nápoje a v igelitke niečo na jedenie. Nič zvlášne, veď lepšie sa ľuďom trávi ak su na vzduchu. Čo ma však prekvapilo bolo to, že po skonzumovaní toho, čo si spolu doniesli, odhodili odpad len tak na zem. Po čase prišli ľudia asi vo veku 17-18 rokov, ktorý niesli v ruke igelitové vrece so smetím. Namiesto toho, aby to odložili do kontajnerov, ktoré boli blízko nich, sa zahrali na to, že to vrece je nejaká lopta. Kopali si ju sem a tam a ak náhodou niečo vypadlo. Nikto z nich tomu veľkú pozornosť nekládol. Po ich odchode prišla matka s dieťaťom v kočíku. Je bežné, že malé deti nekonntrolujú svoje činy, a tak sa u nich môže odpustiť nejaký ten vyhodený odpad z kočíka. Čo ma však udivilo bola matka toho dieťaťa. S kabelky si vytiahla krabičku cigariet a po vybratí cigarety, hodila krabičku na zem. Dospelý človek, by mal mať predsa kúsom rozumu a nie takto škodil vlastnej planéte. Všetky odpady, boli hádzané na jedno miesto. Myslela som si, že to je nejaký zvyk, no keď som sa prešla po tom mieste, došlo mi, že to bolo miesto, kde bolo najmenej odpadu.

Nechcem tu nikoho urážať, ani tu nikomu prehovárať do duše, ide mi iba o to, aby sme sa trochu pozbierali a riešili tento problém kým je čas.